

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΑ ΟΜΙΛΙΑ

Βρισκόμαστε σήμερα τρία χρόνια μετά από το προηγούμενο συνέδριό μας που τότε είχαν αρχίσει να αναδεικνύονται τα προβλήματα που επακολούθησαν με το πρώτο Μνημόνιο που είχε ήδη μπει σε διαδικασία εφαρμογής, είχα κάνει και μια σχετική τοποθέτηση τότε αλλά πιστεύω ότι ούτε και εγώ πίστευα ότι θα φτάναμε ποτέ εκεί αλλά και οι περισσότεροι από όσους ήμασταν ή η πλειοψηφία του Ελληνικού λαού ποτέ του δεν πίστευε ότι μέσα σε αυτά τα τρία χρόνια θα γκρεμιστεί ότι φτιάχτηκε μετά από 30, 40 χρόνια και ότι σήμερα δεν υπάρχουν εργασιακές σχέσεις και οι νόμοι έχουν καταργηθεί, οι συλλογικές συμβάσεις και οτιδήποτε κατάκτηση υπήρξε του εργατικού κινήματος 80 και 100 ετών, η κοινωνική μέριμνα, η ασφάλιση, η εργασία.

Βρισκόμαστε σε μια χώρα η οποία είναι σχεδόν κατεστραμμένη. Κατεστραμμένη ούτε από πόλεμο, όπως έγινε την εποχή τους '40 φαντάζομαι ότι δεν είναι έτσι η Ελλάδα. Τουλάχιστον είχες ένα όραμα που δεν το ζήσαμε εμείς αλλά το συναντήσαμε στη συνέχεια, ότι κάτι θα βελτιωθεί. Σήμερα, περιμένεις ποιο θα είναι το χειρότερο που θα σου έρθει την επόμενη μέρα.

Στο δημόσιο πλέον δεν υπάρχει καμία εξασφάλιση, λένε ότι όλοι ήταν βολεμένοι, όπως λένε στη διαδικασία που έχουμε βάλει τους ανέργους και τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα να βάλουν κατά των δημοσίων υπαλλήλων. Υπήρχε όμως μια τυπική εξασφάλιση.

Δεν υπάρχει τίποτα πλέον, οι μισθοί μειώθηκαν και ανά πάσα στιγμή κινδυνεύει ο οποιοσδήποτε συνάδελφος να βρεθεί στο δρόμο. Και ήδη αυτή η διαδικασία έχει ξεκινήσει.

Βέβαια δεν πρέπει να μας κάνει εντύπωση και να μας προκαλεί έκπληξη γιατί αυτά ξεκίνησαν από το 2010, 2011 και όταν ψηφίστηκε το δεύτερο μνημόνιο με την κυβέρνηση την περίφημη Παπαδήμου είχε ήδη συμφωνηθεί ότι 150.000 δημόσιοι υπάλληλοι θα έχουν μέχρι το 2015 αποχωρήσει με οποιοδήποτε τρόπο.

Δεν πρέπει να μας εκπλήσσει, απλά ίσως κάποιοι να καθυστέρησαν πολύ να αφυπνιστούν και ίσως ακόμα και σήμερα να μην έχει υπάρξει αυτή η αφύπνιση που θα έπρεπε να υπάρχει.

Δεν κατάλαβα γιατί σε όλες αυτές τις κινητοποιήσεις που γινόντουσαν είτε από το συνδικαλιστικό κίνημα είτε γενικά από οποιονδήποτε από αυτούς

που ταλαιπωρούμαστε όλοι δεν μάζεψε 200, 300, 500.000 κόσμο, ούτε διαφορά, ούτε διαφορά που όλοι αυτοί οι νόμοι του ψηφίζόντουσαν, τα αλλεπάλληλα μνημόνια, οι πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, όλα αυτά κάποιον κτυπάγανε πάντα και δεν ήταν μόνο τους δημοσίους υπαλλήλους φυσικά.

Τα χαράτσια τα οποία έρχονται καθημερινά είτε σε μορφή φόρων είτε σε σχέση με τον ακινήτων τους φόρους ή, ή, τι θα μείνει στο τέλος; Τίποτα. Εμείς έτσι και αλλιώς θα τα πούμε τις επόμενες ημέρες εδώ και για τα θέματα του κλάδου μας.